

MENKIBE: Pişmeyen Et

Cezayir ve Libya'nın kurtulmasına, halkının müslüman olmasına büyük fay-dası dokunan ehl-i tarîk Sünüsî hazretleri adına büyük bir evliyâ var. Onun zamanında bir kimse eve et almak için pazara gitmiş, et almış. Eve giderken de ezân okunmuş. Ezân okununca, “Bari câmide namazımı kılayım da eve sonra gideyim” demiş. Eti de kedi almasın, başkası götürmesin diye yanına koymuş. Akıllı adam. Sünüsî hazretlerinin arkasında namazını kılıp eve gitmiş.

Hanımına eti teslim etmiş. Hanım eti tencereye koyuyor, bir saat, iki saat, üç saat, dört saat, beş saat zerre pişmiyor. Kansa kan, cansa can, olduğu gibi duruyor et. Kadın bakıyor, “Allah Allah” diyor, yâ Rabbî tövbe estağfirullah, okuyor üflüyor. Allah Allah gene pişmiyor. “Efendi diyor, “Çabuk bu eti al, o evliyâyâ, mübârek zâta git sor, ben korktum bu etten. Kaç saattir ateşin üzerinde pişmiyor, ısınmıyor bile” diyor.

O da almış gelmiş Sünüsî hazretlerine. Demiş, “Hocam başımız dertte. Bu et pişmiyor.” “Peki, sen öğle namazında burada değil miydin?” buyuruyor. “Buradaydım hocam.” “Et neredeydi?” “O da yanımdaydı.” “Eee, sen bilmiyor musun ki, evliyâların arkasında namaz kılanların ateşte yanmayacağını. Bu da seninle beraber kurtulmuş. Et ne yapsın? Başka yere bıraksaydın pişerdi. Ama madem yanına aldın, yanmaz” buyurmuş.

Nükte: Allah dostlarını sevmek ve onlarla beraber olmak ne büyük nimettir. Değil insan, çarşıdan alınan et yanmadı.

Kaynak: Gençlerin Rehberi